

O d l i š n é s t a n o v i s k o

**v zmysle § 6 ods. 8 zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
k uzneseniu Súdnej rady Slovenskej republiky
č. 187 z 29. októbra 2013**

Ako jeden z autorov tohto odlišného stanoviska upozornil už v minulosti a to v odlišných stanoviskách k uzneseniam Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) č. 81 a 96 zo 16. apríla 2013, ktorých predmetom bol 1. nesúhlas s doplnením do programu 6. zasadnutia súdnej rady bodu s názvom „Návrh na dočasné pridelenie JUDr. Richarda Bureša, sudcu Okresného súdu Kežmarok, na výkon funkcie sudcu na Najvyšší súd Slovenskej republiky (SR 95/2013)“ a 2. nesúhlas s následným väčšinovým rozhodnutím súdnej rady o dočasnom pridelení menovaného sudcu, súdna rada sa príslušným bodom programu z rovnakých alebo len nepodstatne odlišných dôvodov vôbec nemala zaoberať. Stále totiž platí, že súčasťou skoršej prevládajúcej rozhodovacej praxe súdnej rady vo veciach dočasných pridelení sudcov na výkon funkcie na iné sudy bolo aj trvanie na doložení personálnych návrhov, o ktorých je tu reč, tiež stanoviskami orgánov sudcovskej samosprávy, pričom práve podmienka doručenia členom súdnej rady v lehote uvedenej v čl. 2 ods. 6 Rokovacieho poriadku súdnej rady (ďalej len „rokovací poriadok“, tu por. uznesenia súdnej rady č. 1112 zo 17. januára 2011, č. 1251 z 30. augusta 2011 a č. 106 z 20. mája 2013) samotného návrhu i tých podkladov k nemu, ktorými predkladateľ (predseda súdnej rady) disponoval, nebola ani v prípade návrhu, týkajúceho sa JUDr. Foltánovej, splnená, ak návrh samotný bol datovaný až 28. októbra 2013, do návrhu programu 11. zasadnutia súdnej rady zaradený až na začiatku zasadnutia súdnej rady a v písomnej podobe s časťou podkladov i členom súdnej rady predložený až v priebehu zasadnutia a to dokonca ani nie z vlastnej iniciatívy predkladateľa, ale až na základe požiadavky jedného z členov súdnej rady.

Aj v tomto prípade tak možno len zopakovať, že extrémna krátkosť času od predloženia návrhu do jeho prerokovania aj rozhodnutia o ňom súdnou radou, vystavenie členov súdnej rady požiadavke na ich rozhodnutie bez poskytnutia im dostatočného priestoru na oboznámenie sa s podkladmi (tu i za cenu nedodržania minimálnej 5-dňovej lehoty na prípravu podľa čl. 2 ods. 3 rokovacieho poriadku) a do tretice i nevysvetlenie prinajmenšom diskutabilnej praxe dočasného pridelovania sudcov okresných súdov priamo na najvyšší súd (NS SR) a to bez primeranej či akejkolvek praxe aj na odvolacom súde (obdobne ako u rozhodovania súdnej rady uzneseniami č. 70 – 72 z 28. marca 2013) neprispievajú k obrazu transparentného a dostatočne uváženeho rozhodovania súdnej rady, ale naopak ďalej prehlbujú podozrenia o záujme na posilňovaní NS SR výlučne sudcami názorovo spriaznenými so súčasným predsedom takéhoto súdu a z neschopnosti alebo nezájmu väčšiny v súdnej rade takémuto počínaniu čeliť.

Mgr. Dušan Čimo, v. r.

JUDr. Rudolf Čirč, v. r.